

Utazás és holdvilág

„Ismétlés a tudás anyja” – tartja a közmondás, ugyanakkor az ismétlés nemcsak a tudás, hanem az unalom anyja is.

Vajon mikor jön el az a pillanat, amikor felismerjük, hogy a még az elején hasznosnak tűnő mantra már nem előny, csupán önismétlés? És amennyiben ez az önismétlés nem belülről fakad, akkor annak reprodukálása már nemcsak unalmat, hanem meghasonlást is okoz. Ezzel a meghasonlással szembesül olaszországi nászútján Szerb Antal *Utazás és holdvilág* című regényének szereplője, Mihály is. Hol jön el az a pont, ahol a külvilág elvárásait a belső énünk már nem képes tovább cipelni? Meddig lehet megerőltetnie magát az embernek, hogy „más legyen, mint amilyen”? Amíg ki nem fullad és össze nem esik. Ez történik Mihállyal is egy névtelen olasz kisvárosban egy csillagfényes éjszakán a holdvilágban.

Mennyit bír el az unió? A szerződés megfogalmazása biztos, hogy a krízisek sorozatára lett kalibrálva, és hiteles koherenciát biztosít azok megoldása terén? Ilyen és hasonló kérdések merülnek, merülhetnek fel az idestova lassan húsz éve a válságstáb-üzemmódban működő uniós politikákat szemlélőkben. És ez ma sincs másképp.

Ha más megközelítésből is, de hasonló témákat járnak körül az *Európai Tükör* jelen számában megjelenő tanulmányok Tóth Tibor, Vértessy László, Matuz János, illetve Farkas Csamangó Erika tollából az uniós források regionális felhasználása, a szén-dioxid-gazdálkodás, a fenntarthatóság, valamint a Covid-19-járvány gazdasági hatásainak kezelésére létrehozott uniós Új Generáció (Next Generation EU) finanszírozás kapcsán.

Kecsmár Krisztián
főszerkesztő